PENSEO

N-ro 203

sept. / 2008

Monata Beletra Revueto en Esperanto

Honorita de Premio Grabowski,1994

Fondita en 1990; Enretigita en 1997 la 19-a jaro http://www.elerno.cn/penseo/penlisto.htm

William Butler Yeats (1869-1939)

KIAM VI ESTAS OLDA

Kiam vi estas olda kaj dormema
ĉe forno, prenu do la poemaron
kaj lante legu. Vian okulparon
mildan memoru en ombr' densa, prema.

Kiom multaj amis vin en junaĝo,
kaj vian belon, vere aŭ malvere;
sed unu pilgrim-animon prefere,
kaj sulkojn sur via falta vizaĝo.

Kapkline, ĉe ardaj forno-kaheloj,
murmuras pri la am' en foreskapo,
kiu promenas monte super kapo,
kaŝas vizaĝon sian inter steloj.

esp-igis **Guozhu** 2008-06-10

Kiam Vi Oldos

—laŭ ĉinesko Qinyuanchun*

I.

kiam oldos
vi grizeta
kun dormem-plen'
kapklinemante
ĉe la fajro
ĉi libreton
per la manpren'
legu lante
kaj prisonĝu
la intan rigardon sen
malĝojo
kaj densajn ombrojn
profundajn en
via okuleden'
kiom da
homoj sen ajn ĝen'
ŝatis momentojn
de gracila
via ĝojad'
kaj la bonven'
ŝatis vian
belon aŭ el
vera koro kun kompren'
aŭ el sent'
hipokrita kun
malvera ben'

II.

sed nur unu
en la mondo
fortika vir'
amis animon
pilgrimantan
vian kun pi'
kaj kun admir'
amis ĝenon
kaj ĉagrenon
sur viaj vangoj de bril'
ŝanĝemaj
ĉiam plenplenaj
je viv-aspir'

Kaj kapklinu sen dir'
murmure
kun eta suspir'
ĉe flamanta fajr'

kiel Amo
fuĝis foren
sen manakir'
en la montojn
superkapajn
kaj kaŝis sin kiel glir'
inter grup'
da steloj brilaj
sen ajna spir'

**Qinyuancun: ĉina fiksforma poemo el du strofoj po 13 versoj kun 444,5444,447,354 / 6, 35,5444,447,354 silaboj, laŭ rimaranĝo xxa, xxxa,xxa,xxa / a, xa, xxxa,xxa,xxa (x=senrima)*

elangligis **Vejdo**

Kiam Vi Oldos

— laŭ ĉinesko sopir-al-sudo*

kiam vi
oldos en futur'
plenplena je grizo kaj
dormemo sen ajn plezur'
kapklinate nur

ĉe fajro
legu bonvole
ĉi libron de poemar'
lante kaj senparole
legu senfole

prisonĝu
ekrigardojn de
via pasinteco kaj
profundan ombraron ĉe
la okulmuze'

prisonĝu
kiom da homoj
ŝatis gracilajn movojn
viajn kaj kun sindonoj
kaj kun korbonoj

kaj ŝatis
vian belon jam
ĉu el hipokrita mav'
aŭ el la korfunda am'
kun softa aklam'

sed estis
unu sola vir'
li amis pilgriman en
vi animon kun sopir'
kaj ama aspir'

li arde
amis elkore
la ĉagrenojn de via
vangoj ŝanĝemaj hore
kvazaŭ aktore

klinu sin
ĉe fajro pie
murmuru kun pentdolor'
ke fuĝis amo strie
kaj senkonscie

en montojn
kaj kaŝis ŝtele
sian ĉarman vizaĝon
inter steloj malhele
flagraj ŝancele

**sopir-al-sudo: ĉina fiksforma poemo el 5 versoj de 35,77,5 silaboj, laŭ rimaranĝo xa,xa,a (x= senrima).*

elangligis **Vejdo**

Ĉineske

Ardo

Rememoro pri rara Lampiro

— laŭ ĉinesko Busuanzi*

Per persona pen'
nia pionir'
sendis lumon de lampir'
kun persistaspir'.
Fama veteran',

verda la lampir'
brilas ĉie kun admir',
restas la eskvir' .

**Busuanzi: ĉina fiksforma poemo el du strofoj po 4 versoj kun 55,75 silaboj, laŭ rimarangô xa,xa (x=senrima)*

Vejdo

Drakboata Festo

—laŭ ĉinesko Tiaoxiaoling*

Remu, remu
Ne deflanken tremu.
Per kuniĝa peno
Ĝis fincela veno.
Nove, nove
Glate ĉionpove.

**Tiaoxiaoling: ĉina fiksforma poemo el ses versoj de 4, 6; 6, 6; 4, 6 silaboj, laŭ rimarangô de aa,bb,cc. La 4-silabaj versoj konsistas el du ripetaj vortoj. Kaj la unua vorto de la kvina verso devas esti el palindrome ordigitaj silaboj de la lasta vorto de la kvara verso. ekz. rimi-miri; mora-arom; nomo-mono; roso-soro.*

ZHU ZIQING (1898-1948)

PATRA DORSO

Pasis jam pli ol du jaroj depost mi lastfoje vidis patron, la vidon de kies dorso mi neniam forgesis. Tiun vintron forpasis avino kaj patro perdis sian laboron. Malfeliĉo neniam iras unuope. Mi veturis el Pekino rekte Xuzhou-on por alrapidi hejmen por la funebraĵoj kune kun patro. Kiam mi vidis patron en Xuzhou kaj la malordon en la korto, mi ekpensis pri avino kaj ne povis min deteni de larmoj. Patro diris, "Nun kiam la afero estas tiela, ne estu tiel afliktita. Feliĉe la ĉielo neniam fermos al ni ĉiujn elirejojn!"

Hejmen reveninte, patro forvendis la lombardaĵojn kaj pagis sian ŝuldon. Li ankaŭ pruntis monon bezonatan de la funebraĵoj. Tiujn tagojn la vivo en la familio estis tre malfacila, duone pro la funebraĵoj kaj duone pro la senokupeco de patro. Patro volis veturi al Nankino por serĉi laboron tie post la funebraĵoj kaj mi estis revenonta al Pekino por studado, tial ni kune ekiris.

Kiam ni atingis Nankinon, kelkaj amikoj invitis min promeni kun ili en la urbo. En la sekvanta antaŭtagmezo mi devis pramiĝi trans Jangzi Riveron al Pukou kaj veturi norden posttagmeze. Patro diris, ke li estas tro okupita, por ke li diru adiaŭ al mi en la fervoja stacidomo, sed anstataŭe, li petis kelneron, kiun li bone konas, akompani min tien. Li postulis la kelneron fojfoje, eĉ zorgeme, ke li prizorgu min, sed ĉiamaniere patro ne povis esti trankvila kaj timis, ke tio ne taŭgos. Li ja hezitis por longe. Efektive, nenio min gravis, ĉar tiun jaron mi estis jam 20-jara kaj jam plurfoje veturis inter Pekino kaj hejmloko. Patro daŭre hezitis kaj finfine decidis, ke li mem akompanu min tien. Mi plurfoje malkonsilis al li tion fari, li tamen nur diris, "Tio ne gravas. Ili ne taŭgos por tien iri!"

Transirinte la Jangzion, ni eniris en la fervojan stacidomon. Dum mi aĉetis la bileton, patro zorgis pri mia pakaĵo. Estis tro da pakaĵo, ke li devu doni al la portistoj dankmonon kaj eĉ marĉandis kun ili. Min kredante saĝa, mi ne aprobis lian manieron marĉandi, sed nepre devis intermeti miajn vortojn. Post la marĉando estis interkonsentita, patro akompanis min en la vagonon. Li elektis por mi seĝon apud la pordo. Mi pretigis la sidlokon per purpura pelta palto, kiun li petis tajloron fari por mi. Li rekomendis al mi esti singarda dumvoje kaj zorgema dumnokte por ne esti trafita de malvarmumo. Li ankaŭ petis stevardon bone prizorgi min. Mi subridis je lia pedanteco, ĉar estis tutvane konfidi min al tiuj stevardoj, kiuj zorgas nur pri mono! Krome, ĉu tiu, kiu estas samaĝa kiel mi, ne povis sin prizorgi? Ho, kiam mi ekpensas tion hodiaŭ, mi tuj konscias, kiom tromemfida mi estis tiam!

Mi diris, “Paĉjo, vi povus reiri.” Li rigardis eksteren tra la fenestro, dirante, “Mi iru aĉeti kelkajn mandarinojn. Restu ĉi tie kaj ne moviĝu ĉirkaŭen.” Mi rimarkis kelkajn vendistojn atendantajn klientojn ekster la palisaro de la platformo. Tiuj, kiuj volas atingi la platformon, devas transiri la fervojojn, saltante malsupren kaj grimpante supren. Estis certe penige por patro tion fari, ĉar li estis dika. Mi volis mem tion fari, sed li min haltigis. Tial mi povis fari nenion, ol lasi lin iri. Mi rigardis patron, kiu portas vertoĉapon, nigratolan mandarenan jakon kaj malhele bluan vatitan robon, ŝancelpaŝe iri ĝis la fervojojn. Li ne multe ĝenis malsupreniri al la fervojoj, sed pli multe ĝenis suprengrimpi sur la platformon. Li tenis la supraĵon de la platformo per siaj manoj kaj kunpremis siajn krurojn. Lia dikventra korpo kliniĝis iomete liven, evidente farante al si penegon. Ĉe la vido de lia dorso larmoj elverŝiĝis el miaj okuloj. Mi rapide ilin forviŝis, pro timo ke patro kaj aliaj tion rimarku. Kiam mi refoje rigardis eksteren tra la fenestro, patro jam revenis portante ruĝajn mandarinojn en la manoj. Kiam li transiris la fervojojn, li unue metis la mandarinojn sur la teron, lante malsuprengrimpis al la fervojoj, prenis denove la mandarinojn kaj ekiris. Kiam li alproksimiĝis al la trajno, mi rapidis por subteni lin per miaj manoj. Envagoniĝinte kun mi, li metis ĉiujn mandarinojn sur mian palton. Frapforigante la koton de sur sia vesto, li ŝajne sentis sin iom malstreĉita kaj diris poste, "Mi devas foriri do. Memoru, ke vi skribu al mi de Pekino!" Mi rigardis al lia dorso kiam li elvagoniĝis. Post kelkaj paŝoj, li sin turnis al mi kaj diris, "Reiru al via sidloko. Neniu prizorgas viajn posedaĵojn." Mi ne reiris al mia sidloko antaŭ ol lia figuro malaperis en la homamaso iranta tien kaj reen kaj ne plu videblis. Larmoj restaris en miaj okuloj.

Lastajare, patro kaj mi ambaŭ nin pelis pro peco da pano, sed la cirkonstancoj de nia familio pli kaj pli malboniĝis. Patro forlasis la hejmon por perlabori vivrimedojn en sia frua juneco kaj plenumis nemalmultajn gravajn taskojn per si mem. Kiu povus atendi, ke li fariĝis tiel deprimita en sia maljuneco! Je la eksento de sia malĝojo li nature ne povis sin regi. Lia emocio ŝtopita certe devis elverŝiĝi; tial kialis, ke mastrumaj bagateloj ofte lin koleris kaj li ne traktis min tiel bone kiel antaŭe. La disiĝo en la lastaj du jaroj pardonigis al li miajn kulpojn. Li nur pensis pri mi kaj mia filo. Post kiam mi atingis Pekinon, li sendis al mi leteron, en kiu li skribis, "Mi fartas bone krom tio, ke mia brako min severe doloras. Mi eĉ uzas manĝbastonetojn aŭ penikon kun ĝeno. Eble jam ne malproksima estas la tago kiam mi forlasos tiun mondon." Brilaj larmoj, kiujn tiuj vortoj alportis al miaj okuloj, vidigis al mi denove la dikan dorson kun blua vatita robo kaj nigratola mandarena jako. Ho, mi ne estas certa, kiam mi povus lin denove vidi!

Elĉinigis **Laoyuan**

◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_

Eldonas Redakcio de ***Penseo***
Ĉefredaktoro: s-ro Yida Wei (Vejdo)
Adreso: No.-3-2 de la 5-a etaĝdomo
de No. 19, Wujiang St.,
Jiangbei Distrikto,
Chongqing, 400020, Ĉinio
Tel: (023) 67095890 (hejme)
Poŝtadreso: vejdo@163.com

Ĉiujn kontribuaĵojn al la ĉefredaktoro.
Por legi pasintajn numerojn de Penseo, vin turnu al www.elerno.cn/penlisto.htm

◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_